

Giới thiệu Trách Nhiệm

Một câu chuyện ngắn gọn nhưng nói lên được ý thức trách nhiệm của một người đàn ông, cũng là cái nhìn về lối sống ăn com trước keng của giới trẻ ngày nay.

"Em không trông chờ việc anh sẽ chịu trách nhiệm với em. Cuộc đời em, em còn không tự chịu trách nhiệm được thì làm sao có thể bắt anh chịu trách nhiệm được?"

Tác phẩm đoạt giải "TÁC PHẨM ĐƯỢC YÊU THÍCH NHẤT" tại cuộc thi AT10TION.

Bạn đang đọc truyện *Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Em có thai rồi...

Chỉ bốn chữ ngắn ngủi, nhưng lại lập tức thu ngay vào trong tâm trí của Đức. Chiếc điện thoại trên tay bị rơi lỏng, rớt bộp một phát xuống đất.

Ngồi thất thần trên ghế, Đức không biết làm gì, cứ ngồi như thế mãi cho tới lúc cửa phòng kêu lên mấy tiếng gõ anh mới giật mình, vội đứng dậy nhặt điện thoại lên nhét vào túi, sau đó bước tới mở cửa.

"Sao còn chưa xuống ăn cơm? Bỏ anh đợi từ này đến giờ".

"Con...bố mẹ ăn trước đi, con có việc ra ngoài một lát" Nói rồi anh quay vào phòng với cái áo khoác da màu đen vứt trên giường, vội vã đi ra khỏi đó.

"Ồ này, chưa ăn cơm mà đã đi đâu?"

Mẹ anh chạy theo ra tới sân gọi to, nhưng anh không hề quay đầu lại. Chiếc xe cứ thế lao đi thật nhanh rồi mất hút sau ngã rẽ, để lại một làn khói đen kịt nhả ra rồi từ từ tan vào không khí.

Bạn đang đọc truyện *Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2

Tiếng chuông điện thoại vang lên đột ngột khiến cả đám người đang ngồi nhậu nhẹt trong căn phòng trọ cũ kỹ chật hẹp đồng loạt hướng ánh mắt về người con trai đang cời trần ngồi phía góc tường.

"Điện thoại mày đây, còn nhìn cái gì?"

Cái giọng lè nhè của người bên cạnh vang lên khiến Đức dường như vừa kịp hiểu ra. Anh nửa tỉnh nửa say, rút điện thoại trong túi ra nheo mắt nhìn màn hình đang không ngừng chớp nháy.

"Ai đấy? Ông già gọi à?"

"Không phải, uống tiếp đi!" Đức trả lời, tắt điện thoại rồi quăng vào một xô, tiếp tục ngửa cổ đổ cái thứ nước còn cay nồng vào miệng.

"Mày làm sao thế? Em Linh gọi đây này, sao không nghe?"

"Tắt ngay!"

Anh gào lên, xong lại rót thêm một ly nữa nốc cạn. Đám người kia thấy anh như vậy thì cảm thấy vô cùng khó hiểu.

"Chẳng phải đang của em ấy sao? Bỏ cuộc sớm thế? Đúng là thằng yếu sinh lý!"

"Yếu yếu cái lờ, nó có thai rồi!"

Cả đám nghe xong thì vô cùng kinh ngạc, quay sang tròn mắt nhìn nhau. Một tên đã ngà ngà say, vừa gật gù vừa nói:

"Thời đại nào rồi? Nó có thai thì kệ mẹ nó, vứt cho nó nắm tiền kêu nó đi phá đi. Việc gì chú phải cay cú vậy?"

Phá thai?

Bạn đang đọc truyện *Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Trở về nhà trong tình trạng nửa tỉnh nửa say, Đức chân nam đá chân xiêu bước vào phòng nằm vật xuống giường. Anh thực sự muốn say, say để quên đi hết tất cả mọi thứ. Nhưng không, dường như càng say anh lại càng nghe rõ mồn một bốn chữ ngắn ngủi ấy lại vang lên ngay bên tai.

Em có thai rồi..

Chết tiệt, mình đang làm cái gì thế này?

Đức bật người ngồi dậy vò đầu bứt tai như một kẻ điên dại.

Cô gái ấy có thai rồi, là có thai, con của anh. Cái thai ngoài ý muốn, anh có yêu thương gì cô gái ấy đâu. Chỉ là cảm thấy có thích một chút, mà thằng đàn ông nào chả có cái tính thích trên hoa ghẹo nguyệt? Thế nhưng anh đã đi quá giới hạn, và trước mắt là một cái hậu quả khiến anh thực sự muốn phát điên.

Đức chợt nghĩ tới câu thằng bạn mình đã nói lúc tối: phá thai!

"Mẹ kiếp, không được!"

Anh gào lên, vứt luôn điện thoại sang một góc giường. Tâm trạng của anh lúc này giống như một bụi tơ bị quán chằng chịt với nhau, không thể nào gỡ ra được.

Bạn đang đọc truyện *Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Sáng sớm, vừa mở mắt ra đã cảm thấy đầu óc đau như búa bổ. Khẽ nhắm mắt, anh đưa tay vỗ vỗ đầu vài cái rồi bật người dậy, cảm giác cơ thể vô cùng mệt mỏi.

Nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, anh có chút kinh ngạc. Một tin nhắn, chỉ đúng một tin nhắn duy nhất. Là của Linh. Nội dung cũng vô cùng ngắn ngủi, không phải than vãn mắng chửi anh, cũng chẳng phải khóc lóc kì kèo lôi kéo, bắt anh phải chịu trách nhiệm. Đọc đi đọc lại tin nhắn, nghĩ ngợi hồi lâu rồi anh cũng quyết định tới gặp Linh.

Dừng xe trước cổng phòng trọ của Linh, Đức có chút do dự, nửa muốn gõ cửa, nửa lại không muốn. Anh không biết phải đối diện với Linh như thế nào. Còn đang suy nghĩ xem nên đi hay ở thì cánh cửa đột ngột mở ra. Nhìn thấy Linh, anh chợt sững người. Mới có mấy ngày không gặp mà trông cô ấy tiêu tụy quá, không còn được tươi tắn hồng hào như trước nữa.

"Anh vào đi, em chỉ muốn nói chuyện với anh một lúc thôi".

Ngồi trong phòng, đối diện với khuôn mặt hốc hác kia của Linh, anh lại cảm thấy có chút ăn năn: "Anh xin lỗi, anh..."

"Anh không cần xin lỗi".

Giọng Linh vang lên, cắt ngang lời Đức định nói. Lời nói của cô quả thật rất cứng cỏi, không có chút gì gọi là sợ sệt hay yếu đuối cả.

Thấy anh im lặng, cô lại nói tiếp:

"Em chỉ muốn nói với anh, xin anh đừng tự trách bản thân hay cảm thấy có lỗi với em. Đây là em tự nguyện, nên em sẽ không bắt anh phải chịu trách nhiệm".

Đức nhất thời sững người trước những câu nói vừa rồi của Linh. Anh không ngờ tới việc Linh sẽ có phản ứng như thế. Anh cứ nghĩ cô phải làm ầm lên một hai đòi mình cưới cô chứ?

Quả thật, lúc đầu mới biết mình có thai cô đã vô cùng sợ hãi. Gọi điện cho Đức thông báo, vậy mà anh nghe xong liền cúp máy, còn không thèm đã động gì tới cô. Lúc đó, cô hận anh vô cùng. Hận vì nghĩ anh là đồ sở Khanh, gây ra chuyện rồi chạy trốn. Thế nhưng, sau hai ngày yên tĩnh ở một mình, cô lại có nhiều suy nghĩ trái ngược hẳn so với lúc đầu.

Mọi chuyện đều là cô tự nguyện. Quen nhau chưa được bao lâu, nhưng chẳng hiểu sao cô lại có cảm giác yêu thương anh tới mức mù quáng, sẵn sàng trao thân cho anh dù anh chẳng cho cô lời ngon tiếng ngọt hay thậm chí chỉ là một lời hứa phù du. Như thế thì anh đã có lỗi gì?

Anh không hề ép buộc cô, cũng chẳng hứa hẹn gì về cái tương lai với "ngôi nhà và những đứa trẻ". Ngay từ đầu, rõ ràng anh chỉ nói rằng anh thích cô, chỉ là thích, vậy thì anh đã có lỗi gì?

Lỗi là do cô không biết yêu đúng cách, không biết tình táo mà suy nghĩ. Con người ta khi làm bất cứ việc gì cũng đều nên suy xét cho kỹ và phải biết lường trước hậu quả và tự nghĩ lấy cách giải quyết, tự chịu trách nhiệm với những gì mình đã làm. Bởi những hành động ấy đều xuất phát từ sự tự nguyện, chẳng có ai ép buộc cả. Vậy thì có quyền gì mà bắt người khác chịu trách nhiệm với mình?

"Em không trông chờ việc anh sẽ chịu trách nhiệm với em. Cuộc đời em, em còn không tự chịu trách nhiệm được thì làm sao có thể bắt anh chịu trách nhiệm được?"

Từ nãy giờ Đức chỉ im lặng nghe cô nói. Quả thật những gì cô nghĩ lại khác xa so với những gì anh nghĩ. Anh im lặng, không phải không muốn nói, mà vì cảm thấy bản thân mình là một thằng đàn ông mà còn thua xa cả một đứa con gái. Ít ra, suy nghĩ của cô còn chín chắn trưởng thành hơn một thằng dăm lam mà không dám nhận, gây ra chuyện chỉ biết trốn tránh như anh.

Anh im lặng, vì cảm thấy mình đúng là một thằng hèn.

"Em biết anh đang nghĩ gì, nhưng em nói rồi, em sẽ không ép buộc anh. Là tự em yêu anh, em không muốn anh cảm thấy day dứt chỉ vì chuyện này. Cho nên, em sẽ phá thai".

Nghe tới hai từ "phá thai", đột nhiên anh lại không tự kiềm chế được mà tức giận quát:

"Đừng có điên, phá phá cái quần què!"

"Bây giờ anh kêu em phải làm gì đây? Em không thể tự nuôi con, cũng không muốn thấy anh rầu rĩ như thế".

Anh im lặng không nói gì. Thực ra, từ lúc nghe được những suy nghĩ của cô, trong lòng anh đã bắt đầu suy nghĩ khác đi. Cô nào biết anh buồn không phải vì chuyện này, mà buồn vì không biết làm sao để có thể trang trải cuộc sống sau này nếu xuất hiện cả cô và đứa bé trong bụng.

Anh chưa từng nghĩ tới việc lập gia đình, càng chưa từng nghĩ tới sẽ có con. Gia đình anh cũng chẳng khá giả gì, anh lại chỉ là một thằng công nhân lương ba cọc ba đồng thì làm gì có khả năng mà đèo bồng thêm hai người nữa?

"Chuyện này, bố mẹ em có biết chưa?"

"Chưa, em không nói, em sợ họ lo lắng".

Đức chột ngắc đầu lên nhìn Linh. Cơ thể gầy gò kia dường như đang run rẩy, bàn tay không ngừng xoắn vào nhau. Đôi mắt anh chột nhú lại sâu hun hút.

Bạn đang đọc truyện *Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Có lẽ anh đã nhầm. Dù có mạnh mẽ tới đâu, Linh cũng chỉ là đứa con gái không hơn không kém. Đằng sau những lời nói rắn rỏi kiên định ấy là cả một nỗi lo lắng lẫn sợ hãi đến nhường nào. Chỉ bằng việc nhìn vào những cử chỉ của cô, anh có thể nhận ra ngay.

"Sắp xếp đi, anh đưa qua nhà gặp bố mẹ".

Linh ngạc nhiên: "Gặp...gặp bố mẹ sao ạ?"

Đức chỉ "ừ" một tiếng rồi lại thờ dài một cách mệt mỏi.

"Hay thôi đi, em...để em bỏ nó đi. Dù gì anh cũng không thích, để lại thì sau này em sợ nó sẽ không hạnh phúc".

"Bỏ bỏ cái quần, công bố cày cuốc cả đêm, tốn biết bao nhiêu con nòng nòng mà kêu bỏ là bỏ sao?"

"..."

Linh nhất thời sững người. Thì ra Đức cũng không muốn bỏ đứa bé đi. Nhưng, sao trông anh ấy lại buồn rầu thế kia?

"Em thấy anh không được vui..."

Anh thờ dài: "Anh đang lo không có khả năng lo cho hai mẹ con. Em thấy đấy, anh chỉ là một thằng công nhân quen, lương còn không đủ sống. Hỏi sao không buồn".

"Thì ra là vậy, em sẽ đi làm phụ anh kiếm tiền nuôi con".

"Làm cái gì? Nghỉ làm ở nhà lo cho cái thai đi, đừng có ham hố. Anh sẽ...để anh tìm việc làm thêm".

Linh cảm thấy trong lòng vừa len lỏi chút cảm giác hạnh phúc. Đôi môi chợt nở nụ cười, khuôn mặt vốn nhợt nhạt kia có phần tươi tắn hơn.

"Để em phụ anh, anh như thế sẽ rất mệt".

"Bảo nghỉ ở nhà thì nghỉ ở nhà, nói nhiều anh bỏ luôn thì đừng có hỏi tại sao. Con mà có chuyện gì thì biết tay anh".

"Vâng!"

....

Giờ nghỉ giải lao, Đức rời khỏi chỗ làm việc tiến về phía khu vực nghỉ ngơi, ngồi phịch xuống ghế cùng đám bạn đồng nghiệp. Một người bạn của anh liền quăng cho anh điều thuốc lá nói: "Vụ con Linh mày giải quyết sao rồi? Đã kêu nó bỏ cái thai chưa? Này, lo mà làm cho sớm đi, để nó to ra thì lại mệt".

Vừa phì phèo hút thuốc, anh vừa trả lời: "Tao cưới nó. Gia đình cũng đã gặp rồi, chuẩn bị tiền mừng đi là vừa".

Đám kia nghe xong liền kinh ngạc nhìn nhau. Tên lúc nãy lại lên tiếng: "Trời đất, mày đùa đấy à? Hay là nó lại định dọa tự tử? Mày ngu lắm con ạ, bọn con gái chúng nó chỉ được cái mạnh mẽ thôi chứ đêch dám đâu nên đừng có ngu mà thương hại. Việc gì phải ôm khổ vào người như thế? Không lẽ mày yêu nó thật rồi à?"

"Đơn giản, tao chỉ nghĩ đó là trách nhiệm của một thằng đàn ông".

Đám kia nghe xong chỉ biết im lặng, mỗi người đều cúi đầu như thể đang suy nghĩ gì đó.

Rút một hơi thuốc, anh ngả ra sau tựa lưng vào thành ghế nhắm mắt lại.

Linh nói không sai. Vốn dĩ anh không phải người hoàn toàn có lỗi trong chuyện này. Nhưng anh vẫn muốn chịu trách nhiệm với cuộc đời cô. Phá thai, sẽ chẳng mất bao nhiêu nếu tính bằng đơn vị tiền bạc, nhưng nó được tính bằng đơn vị niềm tin và nỗi đau, không chỉ đau về thể xác, mà còn cả nỗi đau về tinh thần.

Là thằng đàn ông, nếu đã không mang lại được hạnh phúc cho người mình yêu thì cũng đừng bao giờ gây tổn thương cho người yêu mình. Còn nếu đã khiến người ta tổn thương, thì nên chịu trách nhiệm với cuộc đời của họ.

Hết.

•Vân Jibi•

Bạn đang đọc truyện *Trách Nhiệm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.